

Γενέσιον της Θεοτόκου: Η απαρχή της σωτηρίας μας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στη Γέννηση της Υπεραγίας Δέσποινάς μας Θεοτόκου.

Σήμερα η Παρθένος μητέρα γεννιέται από στείρα μητέρα και ευτρεπίζεται το παλάτι του ερχομού του Δεσπότη Χριστού. Σήμερα σπάζουν τα δεσμά της στειρότητας και σφραγίζονται τα κλείθρα της Παρθένου. Γιατί εκείνα με τα οποία η άγονη μήτρα και τα νεκρά σπλάχνα για παιδοποιία έδωσαν παρ' ελπίδα ωραίο καρπό, με αυτά μνηστεύεται και το αδιάφθορο της παρθενίας και με ολοφάνερα έργα προαγγέλλεται το θαύμα της κυοφορίας. Γιατί είναι υπερφυσικό θαύμα γέννηση χωρίς μεσολάβηση άνδρα και διατήρηση της παρθενίας μετά τη γέννηση. Επίσης νικά τους νόμους της φύσης και η στείρα που συλλαμβάνει μετά τα γηρατειά της και γεννά και με όσα θαυμαστά έργα γίνονται προοιμιάζεται η γέννηση της Παρθένου.

Σήμερα η Άννα θερί-ζει τον καρπό που προήλθε από τον ονειδισμό της ατεκνίας και η οικουμένη απολαμβάνει τα καρποφόρα στάχυα της χαράς. Ο Ιωακείμ ονομάζεται πατέρας του παιδιού, και εμείς παίρνουμε ως αρραβώνα την τιμή της υιοθεσίας. Σήμερα η Παρθένος προβάλ-λει από άγωνα σπλάχνα, και η στείριότητα διαδέχεται τις πηγές της αμαρτίας, και το σύνολο της συναγωγής των Ιουδαίων χη-ρεύει, και τα παιδιά προβάλλουν από τους κόλπους της Εκκλησίας, τα οποία αυξάνουν και πληθαίνουν κατά τρόπο θεϊκό για τον νυμφίο Χριστό. Η Παρθένος προέρχεται από άγωνα μήτρα, που και όταν ακόμα είναι γόνιμη η γέννηση είναι παράδο-ξη. Ω πόσο μεγάλο θαύμα! Όταν εξέλειπε ο χρόνος της σποράς, τότε έφτασε ο καιρός της καρποφορίας, όταν σβήσθηκε η φλόγα της επιθυμίας, τότε άναψε η λαμπάδα της τεκνοποιίας. Η νεότη-τα δεν έδωσε άνθος, και προβάλλουν βλαστό τα γηρατειά· δεν φάνηκε εξόγκωση της κοιλιάς όταν ήταν η φύση στην ακμή της, και προβάλλει αιειπάρθενο βρέφος ως γέννημα υπερήλικης μήτρας.

Αλλ' απορείς, άνθρωπε, αν γέννησε η στείρα, και πολυερευνάς αυτά που έπρεπε να θαυμάζεις, που πρέπει να μας προκαλούν θαυμασμό, παρά να θεωρούμε μηδαμινό αυτό που θαυμάζεται, και λογομαχείς, πώς μπορεί να γεννήσει στείρα; Αν είναι στείρα δεν γεννά, κι αν γεννά δεν είναι στείρα. Και πώς στήθη που στέγνωσαν γίνονται πάλι πηγή γάλακτος; Αν το γήρας δεν είναι στη φύση του να θησαυρίζει αίμα, πώς αυτό που δεν έλαβαν οι θηλές το λευκαίνουν σε γάλα; Και πώς μήτρα που αδρανοποιήθηκε λειτουργεί και ζωογονεί και συγκροτεί και τρέ-φει το έμβρυο; Αυτά εσύ μηχανορραφείς κατά του εαυτού σου και της σωτηρίας σου. Και ποιός είσαι; Γιατί δεν θα ήταν δυνατό να είσαι από τους πιστούς και άξιους του θαύματος· ούτε βέβαια, ούτε θα παρασυρθεί να απιστήσει ο πιστός με εκείνα που συντελούν στην πίστη, αλλά ο Ιουδαίος.

Η Σάρα δηλαδή πώς ή πού σε παρακαλώ εξέπεσε στις ελπίδες της; Άραγε δεν είδε τον Ισαάκ υιό των γηρατειών και της στείριότητάς της; Αν η Άννα σου προκαλεί σύγχυση και ταραάζει τους λογισμούς σου, πιο πολύ πρέπει η Σάρα, γιατί για πρώτη φορά συνέβη σ' αυτήν. Αν αυτό σε κάνει να αμφιβάλλεις, δεν αντιλαμβάνεσαι ότι παρα-γράφεις το άλλο από τη συγγένειά σου και κόβεις τις ρίζες από τις οποίες είναι δυνατό να έχεις κλάδο, και δεν ελέγχεις ότι έχεις καταπέσει από τους Ιουδαϊκούς νόμους;

Από παλαιά λοιπόν, αν και η ανθρώπινη φύση ήταν υποδουλωμένη στη δύναμη των προγονικών αμαρτημάτων, η γέννη-ση της απογόνου παρέχει λαμπρά τα συνθήματα, υποσαλπίζοντας ότι ο καθαιρέτης τους θα τη βγάλει από την τυραννίδα και θα την απαλλάξει από την δουλεία. Γι' αυτό και ο Αδάμ μαζί με την Εύα, αφού καθάρθηκαν από εκείνους τους παλαιούς ρύπους της παράβασης και

απέρριψαν την κατήφεια και τη σκυθρωπότητα, με ελεύθερη φωνή και βλέμμα χοροστατούν χαρούμενοι στην πανήγυρη της Παρθένου και μάλλον έχουν γίνει οι κο-ρυφαίοι του χορού. Γιατί αυτοί από τους οποίους έγινε η σπορά της αμαρτίας που φύτεψε σαν παράσιτο στο γένος και το νό-θευσε, αυτοί μάλλον είναι δίκαιο τώρα που ξεριζώνεται, αυτοί να είναι αρχηγοί της χαράς και της χοροστασίας και να πλησιάζουν και να συγκαλούν τους απογόνους εκείνων.

Επειδή δη-λαδή από τους πρώτους παραβάτες μεταδόθηκε το αρρώστημα της παράβασης σε όλους και όλοι έχουν ανάγκη της όμοιας θε-ραπείας, κι αφού η παγκόσμια σωτηρία θεμελιώνεται σήμερα με τη γέννηση της Παρθένου, έπρεπε να οργανώσουμε κοινή και πάνδημη την πανήγυρη, και να ανακρούσουμε δημόσιες και υπερ-κόσμιες τις ευχαριστήριες ωδές· γιατί η παγκοσμιότητα της σωτηρίας απαιτεί υπερκόσμια την ευχαριστία.

Ας αναπέμψουμε λοιπόν ευχαριστήριες ωδές, επειδή ο Αδάμ αναδημιουργείται και η Εύα ανακαινίζεται, μαζί με αυτόν και η κατάρρα διαλύεται και η ανθρώπινη φύση μας, αποβάλλοντας το νεκρό και δερμάτινο πρόσωπο της αμαρτίας, αναμορφώνεται στην αρχαία τιμή της δεσποτικής εικόνας. Ας αναπέμψουμε ευχαριστήριες ωδές και ας συγκροτήσουμε πάνδημους χορούς, επειδή προερχόμενη η Παρθένος από άγονα σπλάχνα, αγιάζει την άγονη μήτρα της φύσης, εμβολιάζοντας την ακαρπία της με την πλούσια καρποφορία αρετών. Γιατί για όσα χρειάστηκαν στον Κύριο όλων και γεωργό τα ρείθρα των αχράντων αιμάτων της για την άρδευση όλης της καταξηραμένης ζύμης, με αυτά αναδέχεται εύλογα και την ευλογία της καρποφορίας.

Η κλίμα-κα που ανεβάζει στους ουρανούς κατασκευάζεται και η γήινη φύση, υπερπηδώντας τα όριά της, εγκαθίσταται στις ουράνιες κατοικίες. Ο δεσποτικός θρόνος ετοιμάζεται επάνω στη γη, τα επίγεια αγιάζονται, τα τάγματα των ουρανών συναναστρέφο-νται μαζί με μας, και ο πονηρός, που στην αρχή μας απάτησε κι έγινε ο αρχιτέκτονας της εναντίον μας επιβουλής, δέχεται τη συντριβή των δόλων και των τεχνασμάτων του που έχουν αποσαθρωθεί χάνοντας την ισχύ τους.

Ποιος μπορεί να διηγηθεί τα θαυμαστά έργα του Θεού; Ποιος λόγος θα εκφράσει τη δύναμη των πέρα από το λόγο πραγμάτων; Και πώς κάθε νους δεν θα παραλύσει προσπαθώ-ντας να κατανοήσει το μέγεθος των έργων; Κατ' αρχάς έπλασε ο Θεός τον άνθρωπο κινούμενος από άφατο πλούτο φιλανθρωπίας, δίνοντας στο πλάσμα τη χάρη να φέρει τη δύναμη και την εικόνα του πλάστη του, από τα οποία το ένα δήλωνε την ευγένεια της σάρκας, ενώ το άλλο του πνεύματος. Ο παράδεισος, πράγμα ευχάριστο κι αγαπητό, φυτευόταν στ' ανατολικά, μοσχοβολώ-ντας από άνθη λειβαδιών και όντας κατάμεστος από ωραίους και ποικίλους καρπούς

δένδρων· ποτάμια επίσης κυλώντας ενδιάμε-σα και ποτίζοντας με καθαρά νερά την έκταση, προσέδιδαν απί-θανη ομορφιά στον τόπο.

Σ' αυτόν ο πλάστης εγκαθιστά το φιλοτέχνημα της δεσποτικής παλάμης, κάνοντάς το κύριο όλων και παρουσιάζοντάς το να περιβάλλεται από άφθονα αγαθά. Έπειτα του έδωσε σύζυγο αφού την απέσπασε από την πλευρά του με γέννα ανέκφραστη, ώστε, αυτόν από τον οποίο είχε ληφθεί, αυτόν να αναγνωρίζει, τον δανειστή της, ως κεφαλή και να είναι προσηλωμένη, έχοντας στη σκέψη της την υποχρέωσή της και με το σύνδεσμο της φύσης να δημιουργηθεί σ' αυτούς ο σύν-δεσμος της ομόνοιας.

Αλλ' αφού χάρισε την απόλαυση και την κυριαρχία σε όλα τα αγαθά του παραδείσου, επειδή έπρεπε αυτός στον οποίον είχε εμπιστευθεί το μέγεθος μιας τέτοιας και τόσο μεγάλης εξου-σίας να παιδαγωγηθεί και να ασκηθεί και με κάποια εντολή, του δίνει ένα νόμο, σύμφωνα με τον οποίο ούτε δύσκολο ήταν να ζήσει, ούτε ευκολότατο να τον φυλάξει στο σύνολό του, και με βάση αυτόν θα κέρδιζε την αμοιβή ή την καταδίκη του. Χω-ρίζοντας, δηλαδή με το λόγο του, κάποιο φυτό από τα άλλα από όσα ανθούσαν ωραιότητα, του δίνει την εντολή που απαγόρευε να φάει από αυτό μόνο.

Θηρίο όμως πονηρό και αρχή του κακού, το οποίο η πράξη ονόμασε διάβολο, βάζοντας στο μάτι τον άνθρωπο αμέσως από τη δημιουργία του, χρησιμοποιώντας σαν όργανό του άλλο θηρίο από τα ερπετά και απευθύνοντας στη γυναίκα λόγο απατηλό και θελκτικό και ρίχνοντας στο νομοθέτη πολλή βλασφημία, πείθει τη γυναίκα και μέσω αυτής το σύζυγό της, να αδιαφορήσουν για την εντολή και να φάνε από αυτό που είχε θεσπιστεί να μη φάνε. Κι αυτοί, την ίδια στιγμή, και την προσταγή παρέβαιναν και έχαναν όλα τα χαρίσματα, πράγ-μα που ήταν ο σκοπός του επίβουλου. Γιατί γι' αυτό το σκοπό είχε γίνει όλη αυτή η μηχανορραφία. Κι από τότε, μεταφερόμενο το παράπτωμα από τους προγόνους στους απογόνους, είχε ο επιβουλευτής μας υποδουλωμένο στην εξουσία του όλο το γένος.

[Συνεχίζεται]